

7. týždeň v Cezroč. období, cyklus „C“

24.02.2025 Pondelok 7. týždňa v Cezročnom období, Féria	17:00	Bartošovce (+Filip,+Margita,+Jozef - č. 160) - <u>za účasti detí a mladých</u>
25.02.2025 Utorok 7. týždňa v Cezročnom období, Féria	07:00 17:30	Bartošovce (zdr., B. pož., dary D. Svätého pre Annu a súrodencov s rodinami - č. 68) Hertník (zdr., B. pož. pre Jána s rodinou - č. 278) VÝP. DUCH. J.M.
26.02.2025 Streda 7. týždňa v Cezročnom období, Féria	17:30 17:30	Bartošovce (zdr., B. pož., milosti a poďak. pre Jozefa Gerčáka najml. - 18 rokov - č. 110) Hertník (za + rodičov+Jána,+Annu Tarasovitš,+sestru Máriu č. 264) VÝP. DUCH. J.M.
27.02.2025 Štvrtok 7. týždňa v Cezročnom období, Féria Alebo: Sv. Gregora z Nareku, opáta a učiteľa Cirkvi, Ľub. sp.	07:00 08:00	Bartošovce (za RB - MAREC /'25/3.) Hertník (za RB - MAREC/'25/'3.) 15:00 katechéza prvoprijímajúci Hertník / Hert.+Bartoš./ V./'25
28.02.2025 Piatok 7. týždňa v Cezročnom období, Féria	17:30 17:30	Bartošovce (+Jozef,+súrodenci - č. 196) VÝP. DUCH. J.M. Hertník (za BBSJ - MAREC/'25/'3.) - <u>za účasti detí a mladých</u>
01.03.2025 1. SOBOTA V MES. Sobota 7. týždňa v Cezročnom období, Féria Alebo: Prebl. P. Márie v sobotu, Ľub. sp. <i>- večerné omše z nasledujúcej nedele!</i>	08:00 08:00	Hertník (zdr., B. pož, dary D. Sv. a poďak. pre Teréziu a deti - 11) fat. pobožnosť s kňazom VÝP. DUCH. J.M. Bartošovce (zdr., B. pomoc pre nový život - č. 70) fat. pobožnosť s kňazom - <u>začiatok sv. omšou!</u>
02.03.2025 1. NEDEĽA V MES. ÔSMA NEDEĽA V CEZROČNOM OBDOBÍ - cyklus „C“ ZMIERNA POKLONA!	08:00 09:00 10:30	Hertník (zdr., B. pož. detí a vnúčat - č. 287) VÝP. DUCH. J.M. Bartošovce (+Anna,+Albín,+Albert,+Jozef - č. 49) ZMIERNA POKLONA Hertník (za veriacich) ZMIERNA POKLONA 14:00 pobožnosť na prvú nedeľu Bart.// 17:45 ukonč. zmier. pokl./ 14:00 pobožnosť na prvú nedeľu Hertník //18:00 ukonč. zmier. pokl.//

RÍMSKOKATOLÍCKA

FEBRUÁR/MAREC 2025

**CIRKEV
FARNOSŤ SV. KATARÍNY
ALEXANDRIJSKEJ**

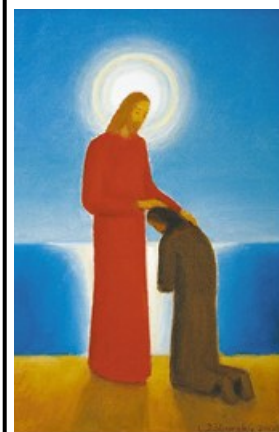
Číslo 546

HerBartníček

Škola odpúšťania

Každý z nás dobre vie, ako nám je príjemne, keď nám niekto odpustí. Zvlášť vo výchovnom procese našich detí má dôležité miesto odpustenie. V terajšej rodinnej výchove, v oblasti odpúšťania dochádza, žiaľ, k nebezpečnému „zatmievaniu“. Kultúrna atmosféra, v ktorej žijeme, si pojem odpustenia veľmi neváži a od Ježiša žiadané „milosrdenstvo“ je čnosť už takmer neznáma ani medzi kresťanmi. Odpustenie v rodine je jednou z foriem energie, ktorá ochraňuje pred zhoršovaním vzťahov jednotlivých jej členov. Práve rodina má byť v pravom slova zmysle miestom odpúšťania. A platí to pre každého člena rodiny ako pre deti, rovnako tak aj pre rodičov či starých rodičov.

Možno nám pomôže niekoľko veľmi jednoduchých rád:

1. **Schopnosť odpúšťať získame skúsenosťou:** Odpúšťať sa učíme od svojich rodičov. V tejto závažnej a veľmi dôležitej oblasti výchovy sme všetci žiakmi. A preto sa všetci musíme učiť odpúšťať. Keby nás v čase, keď sme boli deťmi, rodičia požiadali, aby sme si odpustili svoje omyly, vedeli by sme, ako odpúšťať. Keby sme vtedy vedeli odpúšťať si navzájom, vedeli by sme to dnes oveľa lepšie. Keby sme mali zážitok, že nám odpúšťajú naše poklesky, vedeli by sme nielen odpúšťať, ale osobne by sme prežívali, že odpustenie je schopné aj niečoho naviac, totiž je schopné premieňať aj iných ľudí.

2. **Pravé odpustenie sa týka dôležitých vecí:** Príliš často spájame odpustenie s pokleskami a ľahkými chybami. Naopak, skutočne odpúšťame vtedy, keď sa stane niečo naozaj vážne a otrasné bez vážneho dôvodu. Všetci vieme, že prejsť ponad malé a nepatrné chyby je ľahké. Preto odpustenie sa vzťahuje na veci vážne. Je to už „hrdinský“ skutok lásky.

3. **Pravé odpustenie neskrýva pravdu:** Pravé odpustenie uznáva, že sa stala chyba, ale hovorí, že osoba, ktorá ju urobila, si zasluhuje, aby sme ju milovali a rešpektovali. Odpustiť neznamená ospravedlniť nejaké správanie. Chyba ostáva vždy chybou. (Neodmietam osobu, ale jeho zlý skutok a v pravde ho oslobodzujem).

4. **Pravé odpustenie nie je slabosťou:** Odpustenie si vyžaduje, aby sa spáchaný omyl napravil alebo aspoň neopakoval; odčinenie nie je nikdy „zakuklenou“ formou pomsty, ale konkrétnou vôľou uviesť vzťahy do pôvodného stavu alebo začať celkom znova. To vyžaduje veľmi silného človeka.

5. **Pravé odpustenie je víťazstvo:** Keď chápeme, že sme opravdivo odpustili a odpustenie sme vyjadrili, oslobodzujeme sa od obrovskej ťarchy. Vďaka tým dvom jednoduchým slovám „Odpúšťam Ti!“ sa dá možno vyriešiť mnoho zložitých situácií, zachrániť vzťahy, ktoré sú odsúdené „na smrť“ a často nájsť rodinný pokoj a radosť. Odpustenie je vždy nádhernou injekciou novej nádeje. Kto to opravdivo zažil, ten to zaiste potvrdí.

6. **Pravé odpustenie skutočne a opravdivo zabúda:** Pre mnohých ľudí a veľmi často aj pre kresťanov „odpustiť“ znamená iba pochovať vojnovú sekeru, ale s rúčkou vonku. „Hej, odpustím, ale nezabudnem.“ Sú ochotní a pripravení vytrhnúť ju znova pri prvej príležitosti. A práve takéto odpustenie nemá veľký zmysel, ba ani účinok na dobré medziľudské vzťahy a na dobré spolunažívanie.

7. **Treba sa postupne zacvičovať:** Sila odpustiť podriemkava v nás všetkých, no ako všetky iné dary, musíme sa cvičiť „vytrhnúť“ ju von z nášho „srdca“. Na začiatku na to treba čas, najmä veľa trpezlivosti. Je ľahké robiť si predsavzatia, že budeme trpezliví a potom pri najmenšom rozladení vzkypia minulé, prítomné a neraz aj budúce obvinenia. Treba si nám vždy pripomenúť, že kto ukazuje prstom na iných, mieri aspoň tromi na seba samého!

8. **Pravé odpustenie je prejavom pravej lásky:** Kto nemiluje úprimne, nevie ani odpustiť. Preto rodičia odpúšťajú veľa, ale deti, žiaľ, omnoho menej. Je dosť známy výrok: „Deti spočiatku svojich rodičov milujú, potom, keď sú veľké, ich posudzujú, a len niekedy im aj odpúšťajú.“ Dobré si uvedomme, že odpustenie je dychom lásky!

9. „... **lebo nevedia, čo robia.**“ Posolstvo, ktoré Ježiš priniesol ľudstvu, je posolstvom odpustenia. Jeho slová na kríži boli: „Otče, odpusť im, lebo nevedia, čo robia.“ V tejto jednoduchej vete je tajomstvo učiť sa odpúšťať. Najmä, keď ide o deti, nevedomosť a naivnosť nedostatočnej výchovy je príčinou takmer všetkých omylov. Hnev, zlosť a trest strhávajú mosty a naopak odpustenie je podanou rukou – ochotnou pomôcť a napraviť každú chybu. Jeden z oporných bodov dobrého výchovného procesu a systému je **sviatosť zmierenia**. Veď každý, kto cíti, že je mu odpustené, ľahšie a ochotne odpúšťa. Ale zo skúsenosti poznáme, že dnes sa už málokto pravidelne spovedá a preto je na svete tak málo odpúšťania; na druhej strane rastie pomsta a nenávisť.

Preto by sme si mali každodenne pripomínať podobenstvo evanjelia o dvoch dlžníkoch (ako sa zachoval správca a ako spolusluha) a tiež si každodenne pripomínať slová modlitby Otčenáš: „... a odpusť nám naše viny, ako i my odpúšťame svojim vinníkom“. Zaiste by sme sa veľmi ťažko a možno ani raz túto modlitbu dobre nepomodlili. Tiež prosím o odpustenie, ak som sa niekoho z Vás priveľmi dotkol a rozčeril pokojnú hladinu Vášho svedomia. Odpusťte, prosím! (z duchovných cvičení)

Milovať nepriateľov nie je nemožnosť (z príhovoru pápeža Františka)

V evanjeliu Ježiš dáva učeníkom niekoľko základných usmernení pre život. Pán má na mysli najťažšie situácie, tie, ktoré sú pre nás skúškou, tie, ktoré nás konfrontujú s tými, ktorí sú voči nám nepriateľskí a nevraživí, s tými, ktorí sa nám neustále snažia uškodiť. V týchto prípadoch je Ježišov učeník povolaný nepodľahnúť pudom a nenávisti, ale ísť ďalej, oveľa ďalej. Prekročiť pudovosť, prekročiť nenávisť.

Ježiš hovorí: „Milujte svojich nepriateľov, robte dobre tým, ktorí vás nenávidia“ (Lk 6,27). A ešte konkrétnejšie: „Ak ťa niekto udrie po líci, nastav mu aj druhé“ (v. 29). Keď to počujeme, zdá sa nám, že Pán žiada nemožné. A potom, prečo milovať svojich nepriateľov? Ak sa nezareaguje na tyranov, každé zneužitie moci má voľnú cestu, a to nie je správne. Ale je to naozaj tak?

Naozaj od nás Pán žiada veci, ktoré sú *nemožné*, ba *nespravodlivé*? Je to tak?

Zamyslime sa predovšetkým nad pocitom *nespravodlivosti*, ktorý pociťujeme pri „nastavovaní druhého líca“. Spomeňme si na Ježiša. Počas jeho umučenia, počas nespravodlivého procesu pred veľkňazom, dostane v istom momente facku od jedného zo strážnikov. A ako sa zachová? Neuráža ho, nie, hovorí strážcovi: „Ak som zle povedal, dokáž, čo bolo zlé, ale ak dobre, prečo ma biješ?!“ (Jn 18,23). Žiada o vyúčtovanie prijatého zla. Nastaviť druhé líce neznamená mlčky trpieť a podriaďiť sa nespravodlivosti. Ježiš svojou otázkou odsudzuje to, čo je nespravodlivé. Ale robí to bez hnevu, bez násilia, naozaj *s láskavosťou*. Nechce vyvolať hádku, ale vyhasiť zášť, a to je dôležité: spoločne uhašať nenávisť a nespravodlivosť, snažiť sa získať k náprave brata, ktorý sa previnil. Nie je to ľahké, ale Ježiš to urobil a hovorí nám, aby sme to robili tiež.

Toto je nastavenie druhého líca: Ježišova miernosť je odpoveď silnejšia než úder, ktorý dostal. Nastavenie druhého líca nie je ústupom porazeného, ale činom toho, kto má väčšiu vnútornú silu. Nastaviť druhé líce znamená prekonať zlo dobrom, ktoré otvára prielom do srdca nepriateľa a odhaľuje absurditu jeho nenávisti. A tento postoj, toto nastavenie druhého líca, nie je diktované vypočítavosťou alebo nenávisťou, ale láskou. Práve nezištná a nezaslúžená láska, ktorú dostávame od Ježiša, vytvára v našich srdciach spôsob konania podobný tomu jeho, ktorý odmieta akúkoľvek pomstu. Sme zvyknutí na prejavy pomsty - „ty si mi urobil toto, ja ti urobím niečo ďalšie“ - alebo na to, že v srdci prechováваме túto zášť, ktorá človeka zraňuje a ničí.

Prejdime k druhej námietke: je *možné*, aby človek začal milovať svojich nepriateľov? Ak by to záviselo len od nás, bolo by to nemožné. Pamätajme však, že keď nás Pán o niečo žiada, chce nám to dať. Pán od nás nikdy nežiada niečo, čo by nám prv nedal. Keď mi hovorí, aby som miloval nepriateľov, chce mi dať schopnosť to robiť. Bez tejto schopnosti by sme toho neboli schopní, ale On ti hovorí: „Miluj svojho nepriateľa“ a dáva ti schopnosť milovať.

Svätý Augustín sa modlil takto - počúvajte, aká je to krásna modlitba: **Pane, „daj mi to, čo žiadaš, a žiadaj, čo chceš“** (*Vyznania*, X, 29.40), lebo ty si mi to predtým dal. O čo ho máme žiadať? Čo nám Boh rád dáva? Silu lásky, čo nie je nejaká vec, ale je to Duch Svätý. Sila milovať je Duch Svätý, a s Ježišovým Duchom môžeme odpovedať na zlo dobrom, môžeme milovať tých, ktorí nám ubližujú. Takto konajú kresťania. Aké je smutné, keď ľudia a národy, ktoré sa hrdo hlásia ku kresťanstvu, považujú iných za nepriateľov a pomýšľajú viesť vojnu! Je to veľmi smutné.

A čo my, snažíme sa žiť podľa Ježišových výziev? Spomeňme si na nejakého človeka, ktorý nám ublížil. Každý si pomyslime na nejakú osobu. Je bežné, že sa nám od niekoho dostane nejaké zlo, myslime na tú osobu. Možno je v nás zášť. Teraz túto nevoľu postavme vedľa obrazu Ježiša, tichého, počas súdneho procesu, po tej facke. A potom prosme Ducha Svätého, aby konal v našom srdci. Nakoniec sa za toho človeka modlime: modlime sa za toho, kto nám urobil zle (porov. Lk 6,28).

OZNAMY:

- Spovedanie 1/2 hod. pred sv. omšou okrem nedele a prikázaných sviatkov. - **Upratovanie** od 1.3. do 7.3.2025 - rodiny: Banská 123, Stachurová 124, Kozačková 126 a Kozačková 147. - Fašiangy – Budúcou nedeľou začíname 40 – hodinovú fašiangovú zmiernu poklonu na uzmiernenie Božského Srdca za hriechy. - V piatok je modlitba troch ružencov s požehnaním kňaza, vo farskom kostole o 21:00 hod. - Na budúcu nedeľu - 1. nedeľa v mesiaci bude mimoriadna zbierka na potreby farnosti v Hertníku aj v Bartošovciach.

Pán Boh zaplat' všetkým, ktorí pomáhajú pri dôstojnom slávení bohoslužieb a starajú sa o čistotu a krásu Božieho domu.